

nævne. Denne Begivenhed har været meget omtalt i indværende Aar. Det er den Katastrofe, der fandt Sted i Atlanterhavet den 4. Juli med Norges Forlis. Man ser af de Fremstillinger, man har faaet efter den Tid, hvilken Uorden der har været paa dette Skib, at der har været Mangel paa Bjergningsredskaber og Uorden med dem, der fandtes, saa at, da Baadene blev satte i Vandet, knustes en af dem mod Skibets Sider af de høje Søer, en anden kappede man Tovene paa for at kunne fre den ned i Vandet, og den faldt i Vandet paa en saadan Maade, at den ikke siden kunde benyttes til Redning. Redningsbøjerne have været pilraadne. Man har, efter hvad der er oplyst, ikke kunnet lukke de vandtætte Skodder, og foruden det har der været mange andre Mangler ved Redningsmateriellet. Nu kunde man dog vel have forlangt, at dette Selskab havde taget den Lære, det har faaet ved Norges Stranding, til Følge, saa at det havde taget sig sammen for at hindre den Slags Ting i Fremtiden. Man skulde tro, at der var kommet en saadan Orden i Selskabets Redskaber, at der ikke mere skulde være saa stor Fare til Stede som ved Norges Stranding, hvor 700 Mennesker druknede, uagtet der gik lang Tid hen efter Strandingen, inden det sank. Havde den Gang Redningsredskaber, Baade osv. været i Orden, kunde alle de ombordværende eller dog de fleste af dem have været reddede. Men kort Tid efter dette Forlis gik en af Selskabets Dampere til Jylland — saa vidt jeg erindrer — men den maatte gaa tilbage igen, fordi den var overlastet, og tage noget af Lasten ud, før den atter igen kunde gaa til Søs. Kort Tid derefter gik et Udvandrer-skib fra det samme Selskab — Det forenede Dampskibsselskab — herfra, men det blev stoppet i Norge. Autoriteterne der vare noget mere hensynsfulde overfor den Masse Mennesker, der havde betroet deres Liv til Det forenede Dampskibsselskab. De norske Autoriteter forlangte en Undersøgelse af Skibets Redningsredskaber for at se, om de fyldestgjorde Reglementets Krav. Skibet maatte saa ligge over i Havnen der, indtil der skaffedes de Redningsbaade, som vedkommende Autoriteter forlangte. Selskabet har altsaa et Par Gange efter Norges Stranding vist sig lige saa hensynsløst som den Gang, Norge gik ud herfra. Der maa dog vist være noget galt i det Forhold, at disse Skibe, der gaa ud med Hundreder af Passagerer, ikke underkastes et tilbørligt Til-

syn, for at man kan se, om Reglementets Krav ere overholdte. Det kan ogsaa være, at dette Tilsyn øves af ukyndige Mænd. Jeg ved ikke, om det er saaledes, men saadanne Ulykker vilde sikkert ikke kunne ske, hvis Reglementet blev overholdt, eller hvis Selskabet havde følt et moralsk Ansvar overfor dets Passagerer. Heller ikke, hvis Selskabet havde haft en Erstatningspligt overfor de efterladte af dem, der omkom ved et saadant Ulykkestilfælde. Havde det været Tilfældet, vilde sikkert Selskabet have sørget for at udvise større Forsigtighed. Det, der senere er tilkendt i Erstatning til de reddede, er saa tarveligt, at man maa forbavses over, hvad man byder Folk, der have mistet maaske alt, hvad de ejede, eller Folk, der ere udvandrede herfra for at søge et nyt Livserhverv, medens Familien har opholdt sig her for at venté paa, at Forholdene skulde forbedre sig. Saadanne Folk har man budt 50 Kr. for hver voksen Person og 25 Kr. for hvert Barn. Det forekommer mig, at vi ikke kunne være bekendte overfor Udlandet, at den Slags Ting kan finde Sted, selv om vi herhjemme maaske ikke føle det saa haardt. Det forekommer mig, at en saadan Nationalulykke som denne kan ikke forsvares, og vi kunne ikke være den bekendt overfor Udlandet, thi det er jo ikke alene Danske, der have maattet lade Livet ved Norges Undergang, der var ogsaa Folk andre Steder fra.

Da vor Sælov ikke indeholder nogen som helst Bestemmelse om, at Rederierne have Erstatningspligt overfor Passagererne, kunde jeg ønske, at den højtærede Minister vilde tage under Overvejelse snarest muligt at forelægge en Lov paa dette Omraade, hvorefter ethvert Selskab, som besørger Passagerer ad Søvejen, faar Erstatningspligt overfor dem, der komme til Ulykke ved en Stranding. Jeg erindrer, at Staten ved Gentoftulykken straks følte sig forpligtet til at give Erstatning til dem, der vare komne til Skade og til de dræbtes efterlevende, og man kunde vel ogsaa kræve af et Selskab som Det forenede Dampskibsselskab, at det assurerede Passagererne paa Udvandrer-skibene. Vi have jo en Lov, ifølge hvilken vi her paa Landjorden maa livsforsikre dem, der ere i Arbejde, og man kunde vel nok forlange, at det samme burde gøres overfor dem, som oftere ere udsatte for Tab og Ulykker, dem, der ere ude paa Søen. Havde det været et enkelt Tilfælde, der her var sket for Det forenede Dampskibsselskab, kunde Selskabet have været noget undskyldt, men